

ומגוב שלא היו עדין ברשותם.
וכך, את התלים הראשון בחמארה פתחנו יחד.
יום זה זכור לי במיוחד. יצאנו בשני זוגות בהמות ותומות למחרסות. היינו
שלשה: אלכסנדר זייד, צבי בקר ואני.
בכדי לפתח תלים ישר תקענו באדמה את החרchor (שמנקים בו את
המחרסה) ועליו שם צבי בקר את כובעו - הקולפק הקוקזי, בתור סימן לכיוון
התלים.
התלים נפתח במקביל לדרכ, אותה דרך המובילה מצור וצדון דרך הגשר
העתיק על החצבאני בוואץ דמשק.

באותו יום, בעודנו פותחים את התלים לאורך הדרך, עברו מספר ערבים
מהכפר הוניין (כיום מרגליות) כשהם מובילים שיירת פרדות טעונה חיטה.
CSRאו את הכבש של בקר על גב המוט של החרchor מצא הדבר חן בעיניהם
והחלו ליחסות אבנים בכובע. זה חורה לנו מאוד ולא יכולנו להגיב. היו בודדים
בסביבה, רחוקים מכל ישוב שלנו.

מחוסר תקציב קונים אנשי "השומר" זוג פרדות לעובדה, ובאין ברירה
רוצחים צוג שני את סוסות השמירה שלהן, סוסות אצילות.
סוסתו של זייד, "דומיה", שהצילה אותו לא פעם מערבים, נרתמת למחרסה.
הסוסה לא הורגלה בעובדה, עורה עדין ומתקבל פצעים מהרטמה.
מחוסר ידיעה בטיפול בפצעים מקבלת "דומיה" הרעלת דם. אין לה תקווה...
וזייד יורה בסוסתו האהובה לנאל אותה מסוריה.

היהתי עם זייד אותו קיז בשמירה על הגורן בחמארה. צריפון קטן שהוקם שם
שיםיש לנו דירה ומטבח.
מים הבאנו בפח מהחצבאני. זמן מלחה. אין הרבה אוכל, המאכל היומי היה
על פי רובسلط חצילים.
את האוכל מביאים לנו ברכיבה על סוס מהצריף שהתחילה השומרים להקים
באדמות ההר (ה"יתחשיבה" - צrif העז).⁶

רווי הכפר אֶכל עם בקרים מגיעים מדי פעם וمتקרבים יותר מדי אל הגורן
שלנו.
זייד יוצא ומצליף בשוטו על הרועה. זה עוזב את העדר, בורח ומזעיק את